

Vragen gesteld door de leden der Kamer, met de daarop door de regering gegeven antwoorden

1365

Vragen van de leden **Dezentjé Hamming** en **Bibi de Vries** (beiden VVD) aan de staatssecretaris van Financiën over *de levensloopregeling en de Directeur Grootaandeelhouder (DGA)*. (Ingezonden 10 april 2006)

1

Deelt u de mening dat uit uw antwoorden van 13 februari 2006 op de vragen 1 tot en met 4 over de levensloopregeling afgeleid kan worden dat een DGA die gebruik wil maken van de levensloopregeling voor een hoger bedrag dan 12% van zijn loon, zonder dat hij te maken krijgt met een correctie wegens een te laag gebruikelijk loon, niet alleen aannemelijk moeten maken dat het feitelijk genoten loon vóór aftrek van de storting in de levensloopregeling niet in belangrijke mate afwijkt van het loon vóór aftrek van de storting in de levensloopregeling van andere werknemers die een soortgelijke dienstbetrekking vervullen en geen aanmerkelijk belang hebben, maar daarnaast ook moet bewijzen dat andere werknemers die een soortgelijke dienstbetrekking vervullen en geen aanmerkelijk belang hebben, ook soortgelijke bedragen als storting in de levensloopregeling plegen te doen? Is deze gevolgtrekking correct?¹

2

Indien uw antwoord op vraag 1 bevestigend luidt, deelt u dan de

mening dat de DGA enerzijds ongunstiger wordt behandeld dan andere werknemers en anderzijds in feite in een onmogelijke bewijspositie komt te verkeren omdat hij niet over relevant vergelijkingsmateriaal kan beschikken?

3

Deelt u de mening dat een DGA, die gebruik wil maken van de mogelijkheid om meer dan 12% van zijn loon in de levensloopregeling te storten, een reële, praktisch toepasbare mogelijkheid moet hebben om dit te bewerkstelligen zonder met onuitvoerbare bewijsopdrachten te worden geconfronteerd?

4

Bent u van mening dat het derhalve een veel praktischer en uitvoeringstechnisch minder bewerkelijke oplossing zou zijn om de gebruikelijkloonregeling voor DGA's te toetsen aan het loon voordat de storting in de levensloopregeling zou hebben plaatsgevonden, eventueel aangevuld met specifieke uitvoeringsmaatregelen ter voorkoming van aperte misbruiksituaties, en daartoe de wet aan te passen?

5

Bent u bereid het evenwichtige voorstel van de Nederlandse Orde van Belastingadviseurs, dat enerzijds tegemoetkomt aan de betekenis van de fictiefloonregeling en anderzijds de DGA vergelijkbare ruimte geeft

voor opbouw van de levensloopregeling, in wetgeving om te zetten?

¹ Aanhangsel Handelingen nr. 1121, vergaderjaar 2005–2006.

Antwoord

Antwoord van staatssecretaris **Wijn** (Financiën), mede namens de minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid. (Ontvangen 28 april 2006)

1

Deze gevolgtrekking is voor wat betreft de bewijslastverdeling niet correct. De zogenoemde gebruikelijkloonregeling (of fictiefloonregeling) van artikel 12a van de Wet op de loonbelasting 1964 (hierna: Wet LB 1964) bepaalt dat bij een directeur-grootaandeelhouder (hierna: DGA) ten minste een loon in aanmerking wordt genomen dat na toepassing van de vrijstellingen in de Wet LB 1964, waaronder de inleg in de levensloopregeling, niet in belangrijke mate (30%) afwijkt van het loon van werknemers met een soortgelijke dienstbetrekking die geen DGA zijn. Hierbij geldt een ondergrens van € 39.000 of, indien aannemelijk is dat een lager loon gebruikelijk is bij werknemers met een soortgelijke dienstbetrekking die geen DGA zijn, dat lagere loon. De gebruikelijkloonregeling heeft niet tot gevolg dat de DGA bij elke inleg in de levensloopregeling voor een hoger

bedrag dan 12%¹ van het loon aannemelijk moet maken dat sprake is van een gebruikelijke beloning in de zin van artikel 12a Wet LB 1964. Dit is slechts het geval indien het loon ná aftrek van de inleg in de levensloopregeling minder bedraagt dan € 39.000. Indien dit loon méér bedraagt dan € 39.000 rust de bewijslast op de inspecteur², in welk geval een correctie bovendien pas aan de orde kan komen voor zover het loon meer dan 30% lager is dan gebruikelijk. Hierbij geldt wel dat het loon in beginsel – dat wil zeggen behoudens tegenbewijs – niet op een lager bedrag wordt gesteld dan het hoogste loon van eventuele overige werknemers die ook in dienst zijn van de BV van de DGA of in dienst zijn van met die BV verbonden lichamen.

2

Zoals uit het antwoord op vraag 1 volgt, rust de bewijslast dat geen sprake is van een gebruikelijke beloning in beginsel op de inspecteur. Als het loon van de DGA méér bedraagt dan € 39.000 is het aan de inspecteur aannemelijk te maken dat een hoger gebruikelijk loon in aanmerking dient te worden genomen. Slechts in de (ongebruikelijke) situatie dat het loon minder bedraagt dan € 39.000 rust de bewijslast op de belastingplichtige. In dat geval wordt bovendien zonder nader bewijs een inleg in de levensloopregeling van 12% geaccepteerd, mits het loon vóór inleg in de levensloopregeling niet lager is dan het loon vóór inleg in de levensloopregeling van werknemers die geen DGA zijn, maar wel in soortgelijke dienstbetrekkingen werkzaam zijn. Voor werknemers die geen DGA zijn zal het ongebruikelijk zijn om meer dan 12% van het loon in te leggen in de levensloopregeling in de situatie dat (als gevolg daarvan) een loon van minder dan € 39.000 resteert. Het gegeven dat een hogere inleg dan 12% door de DGA tot de toepassing van de gebruikelijkloonregeling leidt, is in dat geval derhalve geen gevolg van de bewijspositie, maar van de feitelijke omstandigheden.

3

Gelet op het antwoord op vraag 1 en 2 is naar mijn mening sprake van een evenwichtige bewijslastverdeling zonder onuitvoerbare bewijsopdrachten.

4

Bij de bepaling van het gebruikelijk loon gaat het om het begrip «loon» in de zin van de Wet LB 1964, derhalve het loon ná toepassing van de vrijstellingen in de Wet LB 1964. Aanpassing van artikel 12a Wet LB 1964 in die zin dat de beoordeling voortaan zou moeten plaatsvinden op het loon vóór inleg in de levensloopregeling, zou ertoe leiden dat DGA's alsnog ervoor kunnen zorgen dat zij slechts voor een ongebruikelijk laag loon in de belastingheffing worden betrokken. Artikel 12a Wet LB 1964 is juist ingevoerd om dit onmogelijk te maken. Ik verwacht dat met de antwoorden op deze en op de vorige kamervragen van 13 februari 2006³ eventuele onduidelijkheden zijn weggenomen, zodat de praktijk goed met de regeling uit de voeten kan.

5

Op basis van het voorstel van de Nederlandse Orde van Belastingadviseurs zou het voor DGA's alsnog mogelijk worden om slechts voor een ongebruikelijk laag loon in de belastingheffing te worden betrokken. In aanvulling merk ik op dat bij invoering van de gebruikelijkloonregeling bewust voor de hiervoor genoemde grens in de bewijslastverdeling is gekozen met de gedachte dat als een DGA genoeg neemt met een loon beneden de WAZ-norm (thans vertaald naar een bedrag van € 39.000) dit dermate ongebruikelijk is dat het in dat geval aan de DGA is aannemelijk te maken dat desondanks sprake is van een gebruikelijke beloning⁴: «In gevallen waarin het loon onder de WAZ-norm ligt, is er aanleiding kritisch te bezien of dit terecht is, indachtig het voorschrift dat het loon gebruikelijk moet zijn voor een soortgelijke dienstbetrekking waarbij een aanmerkelijk belang geen rol speelt.» Gelet op het bovenstaande zie ik geen grond voor de inleg in de levensloopregeling aan te sluiten bij de veel lagere grens van de eerste tariefschijf in box I (thans € 17.046). Zoals in het antwoord op vraag 2 is aangegeven, is ingeval het loon vóór inleg in de levensloopregeling niet lager is dan het loon vóór inleg in de levensloopregeling van werknemers die geen DGA zijn, maar wel in soortgelijke dienstbetrekkingen

werkzaam zijn, artikel 12a Wet LB 1964 in ieder geval niet van toepassing indien de inleg in de levensloopregeling niet hoger is dan 12% van het loon.

¹ Storting voor een hoger bedrag dan 12% van het loon zijn alleen mogelijk voor werknemers die op 31 december 2005 de leeftijd van 51 jaar maar niet de leeftijd van 56 jaar hebben bereikt.

² Kamerstukken II 1996/97, 24 761, nr. 8, blz. 23.

³ Aanhangsel Handelingen nr. 1121, vergaderjaar 2005–2006.

⁴ Kamerstukken II 1996/97, 24 761, nr. 8, blz. 24.